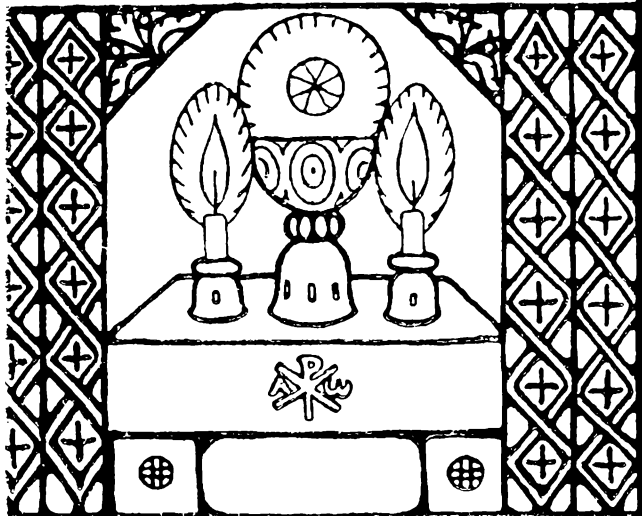

DEKRET, APOŠTOLSKÉ TOLICE ŘÍMSKÉ O ČASTÉM DENNÍM SV. PŘIJÍMANÍ

ZLATINŮ PŘELOŽIL A VY-
DAL BJAKUB DEML
KNEŽ CÍRKEVNÍ

VATÁ TRIDENTSKÁ SYNODA na zřeteli majíc nevy-slovitelné bohatství milosti, jehož se dostává věřícím křesťanům, kteří Nejsvětější Svátost přijímají, (Sezení 22, kap. 6) praví: *Přálať by si svatá Synoda, aby věřící, kdykoli se účastní Mše, přijímali nejsvětější Svátost Oltářní netoliko duchovně, touhou, nýbrž i ve svátostné způsobě. Z těchto slov dosti zjevno, že Církev toužebně si přeje, aby všichni věřící nebeskou tou hostinou každodenně se občerstvovali, a z ní plnějších účinků posvěcení čerpali.*

Toto snažné přání Církve souvisí stouhou, již Kristus Pán roznicen jsa, tuto božskou Svátost ustanovil. Vždyť Kristus sám nejednou a nikoliv nejasně upozorňuje, že nutno jest, Tělo Jeho často přijímati a krev Jeho píti, zvláště když pravi: *Tentoť jest chléb s nebe sstupující; ne jako otcové vaši jedli manu a zemřeli: kdo ji chléb tento, živ bude na věky* (Jan VI, 59). Když tedy Pán přirovnává pokrm andělský k chlebu a manně, z toho snadno učedníci mohli vyrozuměti, že jako chlebem každodenně živí se tělo, a že jako mannou na poušti Hebreové každodenně byli občerstvováni, tak rovněž každodenně duše křesťana může požívat chleba nebeského a jím se osvěžovati. A nadto, poněvadž v modlitbě Svě prikazuje Pán, aby chom si vyprošovali *chléb náš ve zdejší*, Otcové Církevní téměř jednomyslně učí, že při těch slovech mysliti

máme ne tak na chléb hmotný, na pokrm těla, nýbrž více na chléb svátostný, tudíž na každodenní svaté Přijímání.

Ale proč Ježíš Kristus a Církev tak toužebně si přejí, aby všichni věřící křesťané každodenně přistupovali k svaté hostině? Nejvíce a především proto, aby věřící, svátostně s Bohem spojovaní, čerpali sílu, by mohli krotiti chlípnost, smývati hříchy všední, a uchrániti se hříchů těžších, které ohrožují křehkost lidskou: nikoliv však hlavně proto, aby se prokázala zvláštní pocta Pánu neb aby každodenní Přijímání bylo věřícím jakousi mzdou či odměnou jejich ctností (Sv. Augustin Serm. 57 in Math. De Orat. Dom., n. 7). Proto Svatý Koncil Tridentský nazývá Svátost Oltářní *lékem, jenž nás osvobozuje od provin každodenních a chrání od hříchů smrtelných* (Sess. 13, cap. 2).

Křesťané prvních dob, dobře rozumějící této vůli Boží, sbíhali se každodenně k tomuto stolu života a síly. *Byli vytrvali v učení Apoštolů v účastenství chleba* (Sk. Ap. II, 42). Že se to stávalo i ve stoletích pozdějších, nikoliv bez velikého pokroku v dokonalosti a svatosti, o tom poučiti se můžeme u Svatých Otců a Spisovatelů církevních.

Když zatím zbožnost vychládala, a hlavně když později nákaza Janсениsmu na všechny strany se šířila, začalo se disputovati o tom, s jakou přípravou dlužno přistupovati k častému a každodennímu Přijímání; a jedni přes druhé vyžadovali čím dál větších a obtížnějších podmínek, k tomu prý nezbytných. Výsledkem těchto přetřesů bylo, že jen málokdo byl uznáván za hodna, by každodenně přistupoval k stolu Páně a aby ze svatosti tak spásonosné plněji čerpal

účinkův, kdežto ostatní spokojili se, když jí byli občerstveni buď jednou do roka, buď jednou za měsíc, anebo nanejvýš jednou za týden. Ba zabíhalo se v přísnosti tak daleko, že od častějšího přistupování ke stolu nebeskému byly vylučovány celé stavy, na př. kupecký anebo těch, *kterí by žili ve svazku manželském.*

Někteří pak sběhli k názoru opačnému. Tito, domnívajíce se, že Přijímání každodenní jest naporučeno právem Božským a že nesmí ani jediný den minouti bez Přijímání, kromě jiných zásad s církevní praxí nesouhlasných zastávali se i té, že třeba jest přijímati Tělo Páně i na Velký Pátek, a také je podávali.

Při těchto okolnostech Svatá Stolicе úkolu svého nebyla nedbalá. Neboť dekretem tohoto Svatého Sboru, dekretem, jenž začíná slovy *Cum ad aures*, dne 12. měsíce února roku

1679., se schválením papeže Innocence XI., bludy tohoto druhu odsoudila a zneužívání potlačila, zároveň prohlašujíc, že veškeré a jakékoli stavy, kupce a manžely nikterak nevyjímajíc, k častému Přijímání připuštěny býti mohou, dle jednotlivců zbožnosti a dle úsudku příslušného zpovědníka. A dne 7. měsíce prosince roku 1690, dekretem *Sanctissimus Dominus noster* Alexandri PP. VIII, byla odsouzena zásada Baiova, ukládající těm, kdož by k stolu Páně chtěli přistupovati, nejčistší lásku k Bohu bez jakéhokoliv přiměsku nedokonalosti.

Avšak hlenovitý jed jansenismu, jenž i dobrých duše nakazil, pod rouškou obzvláštní úcty Velebné Svátosti povinné, nevymizel úplně. Otázka o přípravě k častému správnému a zákonnitému Přijímání přežila výnosy Svaté Stolicе; a tím se stalo, že

i někteří dobrého jména Theologové zastávali se zásady, že lze věřící připustiti ku každodennímu Přijímání jen v řídkých případech a za četných podmínek.

Nechybělo zase jiných mužův, učeností naplněných a zbožností proniklých, kteří snadnějšího průchodu zjednávali tomuto tak spasitelnému a Bohu milému obyčeji, učíce autoritou Otcův, že není příkazu Církve o větší přípravě k Přijímání každodennímu, než k týdennímu nebo měsíčnímu, že však z Přijímání každodenního užítky budou daleko hojnější než z týdenního nebo měsíčního.

Otázky a spory o věci této za našich dnů se rozmnožily a projednávají se nikoli bez přikrosti; čímž mysl zpovědníkův a svědomí věřících uvádí se ve zmatek, k nemalé škodě křesťanské zbožnosti a vroucnosti. Proto od mužů věhlasných a od Pastýřů

duši vzneseny byly prosby na Jeho Svatost Pána Našeho, Papeže Pia X., aby Svou svrchovanou autoritou ráčil rozhodnouti otázku o přípravě ku každodennímu Přijímání: tak aby tento přeužitečný a Bohu přemilý obyčej nejen nemizel mezi věřícími, nýbrž raději se šířil a všude se uplatňoval, zvláště za těchto dnův, kdy Náboženství a víra katolická se všech stran jest napadána, a pravá láska k Bohu a zbožnost nemálo jest žádoucí. A poněvadž Jeho Svatosti nejvíce na srdci leží, aby křesťanský lid k svaté Hostině co nejčastěji a také každodenně byl zván a co nejhojnějšího ovoce jejího se zmocňoval, a protože Jeho Svatost o to všemožně pečuje a se snaží, svěřil výše řečenou otázku tomuto Svatému Sboru, aby ji zkoumal a pevně stanovil.

Proto svatá Kongregace Koncilu v plném shromáždění dne 16. pro-

since 1905 tuto záležitost podrobila nejostřejšímu zkoumání, a po bedlivé a zralé úvaze všestranných důvodů stanovila a prohlásila toto:

I

Časté i každodenní Přijímání, jsouc nejvroucnějším přáním Krista Pána a Katolické Církve, budiž přístupno všem věřícím, jakéhokoli stavu a povolání; tak, že v tom nesmí býti bráněno nikomu, kdo jest ve stavu milosti a s pravým i zbožným úmyslem ke stolu Páně přistupuje.

II

Pravý však úmysl spočívá v tom, aby ten, kdo k svatému Stolu přistupuje, nehověl v tom zvyku neb ješitnosti, anebo důvodům lidským,

nýbrž chtěl vyhověti přání Božímu, s Bohem úžeji láskou se spojit, a tímto božským lékem potlačovati své slabosti a nedostatky.

III

Ačkoli převelmi prospěšno jest, když ti, kdo často a každodenně přijímají, prosti jsou hříchů všedních, a sponť úmyslných, i náklonnosti k nim, přece postačí, když nemají hříchů těžkých, a chovají-li předsevzetí, že již nikdy více nebudou hřešiti: z kteréhožto upřímného předsevzetí nutně poplyne, že přijímajíce denně, znenáhla zbaví se i hříchů všedních a náklonnosti k nim.

IV

Poněvadž pak Svátosti Nového Zákona, ačkoli působí samy sebou, přece tím účinnějšími jsou, čím lépe

věřící se na ně připraví, proto pečovatí jest o to, aby svatému Přijímání předcházela bedlivá příprava, a po něm následovalo přiměřené díkůvzdání, dle sil, způsobilosti a zaměstnání jednotlivcův.

V

Aby časté a každodenní Přijímání s větší opatrností se dalo a k plnější zásluze se rozhojňovalo, třeba jest, aby rada Zpovědníkova byla tu prostřednicí. **Ať se však chrání Zpovědníci od častého či každodenního Přijímání odvracetí kohokoliv, kdo se nalézá ve stavu milosti a s pravým úmyslem přistupuje.**

VI

Ale protože zřejmo jest, že častým či každodenním Přijímáním sjednocení s Kristem se sesiluje, život du-

chovní plněji se udržuje, duše cnostmi se obohacuje a věčného blaha záruka tím pevnější přijímajícímu se dává, proto faráři, zpovědníci a kazatelé, dle chvalitebného a osvědčeného učení Katechismu Římského (Part. II, cap. 4, n. 60), nechť vybízejí věřící lid častým napomínáním a velikou horlivostí k tomuto tak zbožnému a tak spasitelnému obyčeji.

VII

Přijímání časté a každodenní zvláště v řeholních ústavech jakéhokoliv druhu nechať se zavádí; zde však zůstaniž v platnosti dekret *Quemadmodum* ze dne 17. prosince 1890 vydaný od kongregace biskupův a řeholníků. **Rovněž co nejvíce budiž podněcováno a šířeno v Seminářích klerikův, jichž alumnové touží po službě oltáře; rovněž v jiných všeho**

druhu křesťanských ústavech výchovných.

VIII

Jestliže v některých ústavech, ať se sliby slavnými nebo prostými, ustanoveny jsou řeholí nebo konstitucemi nebo jen kalendáři, dni, ve kterých jest určeno a nařízeno svaté Přijímání, dlužno považovati tato pravidla toliko za direktivu, nikoli za příkaz. Předepsaný počet sv. Přijímání nechť se považuje za něco minimálního pro zbožnost řeholníkův. **A proto častější nebo každodenní přístup ke stolu Páně nechť vždy se ponechá svobodné jejich vůli, dle pravidel v tomto dekretu shora uvedených.** Aby však všichni řeholníci obojího pohlaví články tohoto dekretu náležitě seznati mohli, představení jednotlivých domů nechť

se postarají, by každoročně v jazyku mateřském přede všemi byl předčítán v oktávě slavnosti Božího Těla.

IX

Konečně po prohlášení tohoto dekretu všichni církevní spisovatelé nechať se zdržují jakékoli sporné disputace ohledně přípravy k častému a dennímu Přijímání.

Když toto vše dole podepsaný sekretář svaté Kongregace předložil v audienci dne 17. prosince 1905. Jeho svatosti Pánu Našemu Veleknězi Piu X., prohlásil týž platnost

tohoto dekretu Otců, potvrdil ho a vydati rozkázal bez ohledu na jakákoliv zařízení opačná. Mimo to nařídil, aby byl odeslán všem biskupům a představeným řeholním, za tím účelem, aby ho předali svým seminářům, farářům, ústavům řeholním a vůbec kněžím, a o vykonávání toho, co v něm ustanoveno, Svaté Stolicí podali zprávu ve svých referátech o stavu diecése či ústavu.

Dáno v Římě dne 20. prosince 1905.

† **VINCENTIUS** Card.

Ep. Prænest., Præfectus.

L. † S.

CAIETANUS De Lai,

Secretarius.

Nihil obstat.
IMPRIMATUR.

Dr. Alois Dvořák.

+ PAVEL,
biskup.

*V Brně, 30. čer-
vence, 1908.*

